

ИМПЕРИЯ НА Греха

Превод от английски
Цветана Генчева

РИНА КЕНТ

 ciela

*На писателския блокаж
Майната ти, тъпако.
Аз печеля. Ти губиш.*

Плейлист

“Anastasia” – Slash & Myles Kennedy & The Conspirators

“Nothing Else Matters” – Metallica

“Smells Like Teen Spirit” – Nirvana

“Lonely Nights” – Scorpions

“She’s Gone” – STEELHEART

“The Unforgiven” – Metallica

“Turn the Page” – Metallica

“This I Love” – Guns N’ Roses

“Hey You” – Pink Floyd

Едно

АНАСТЕЙЖА

Тази вечер ще изчукам някого.
Все ми е тая кой ще бъде.

Просто трябва да направя отметка в списъка си, преди да изчезна.

Добрите момичета като мен не мислят за чукане, нито пък да го направят с напълно непознат. Нали ни учат да си държим краката затворени, сърцата под ключ, а умът заспал.

А, да, и не ни се полага да ругаем.

Не ни се полага и да живеем.

Ние сме просто ценна стока, която да бъде използвана, когато възникне възможност.

Добрите момичета като мен определено не се обличат в провокативни червени рокли, които разкриват по-голяма част от деколтето в сравнение с това, което скриват. Дори не ни е позволено да си купуваме подобни неща.

Само че аз го направих. Направих го тайно, когато никой не гледаше.

Сега съм облечена с въпросната рокля, която пада свободно до средата на бедрата и разкрива половината ми гол гръб. Импровизирах и използвах елегантна верижка, за да вържа презрамките отзад и закачих на нея късметлийската си пеперуда – единственото, което мама ми остави, преди да изчезне на различно място от онова, на което ще бъда.

С всяко движение усещам студенината на висулката, когато докосва голия ми гръб. Нормалните хора мразят студа, но на мен той ми носи утеха. Вероятно има нещо общо с руските ми гени. Може да съм родена в Щатите и да съм живяла тук цял живот, но произходът ми няма да се промени.

Дори не ми беше позволено да се отдам на нормалния за американците начин на живот. Образование ли? Домашно обучение. Забавления ли? Опасност. Приятели ли? Какви са тези? Клубове и барове ли? Отпадат.

Така че фактът, че съм в бар, е истинско чудо, което трябва да се запише в историята. Нарича се „Черна луна“ и е в самия край на задънена уличка в Ню Джързи.

Беше нужно огромно усилие, за да изляза от дома и да дойда тук, затова идването трябва да даде резултат.

Истината е, че изобщо не съм експерт в тези неща, но направих проучване и хакнах системата им, за да добия представа за мерките за сигурност и хората, които посещават заведението.

Ако мога да съдя по трудностите, които имах с техния файървол, бих казала, че са достатъчно добри.

Мястото има класа, създава атмосфера на комфорт и аз се усещам привлечена от мига, в който влизам. Декорът е в черно и тъмнокафяво, светлините са приглушени, създават интимност за клиентите и усещане за анонимност.

Съвършено е за мен.

Усещам как ме наблюдават. Чуждите погледи се забиват в черепа ми и се опитват да извлекат истинската ми самоличност, а тя при никакви обстоятелства не трябва да бъде разкрита.

Ръката ми започва да се поти и става лепкава, затова я вдигам, притискам я към гърдите си, за да я спра да трепери и да успокоя ритъма на сърцето си.

Всичко е в главата ти, Ана. Това не е реално.

Поемам си дълбоко дъх и си проправям път през масите, опитвам се да не допусна да изгубя самоувереността, която си създавах дни наред и планирах от седмици.

Много ме бива в плановете. Нищо не се случва без план. Дори малката подробност в кой бар да отида.

Тъй като „Черна луна“ е елитен бар, аз дойдох малко по-рано, за да вляза бързо.

Настанявам се на един от столовете пред бара, точно пред погледа на бармана, който е с табелка, на която пише „Саймън“. Къдрава коса пада над челото му, той е в бяла риза с навити ръкави, които откриват ръцете му. Когато ми отправя очарователна усмивка, аз решавам, че съм направила избора си за нощта.

Залива ме вълна от облекчение. Не се налага да събирам кураж и да търся друг.

– Какво да ви наляя, госпожице?

– Водка мартини. Нека да е двойно. – Опитвам се да говоря флиртаджийски, но нямам никаква представа дали се получава. Хич ме няма в тази работа.

Не че досега съм имала много възможности. За пръв път влизам в бар. Истината е, че за пръв път излизам сама от нас.

Много неща ще се случат за пръв път тази нощ.

– Веднага. – Той се залавя за работа и ми говори през рамо. – Обичате водка, така ли?

– Малко.

Добре, това е невинна лъжа. Не съм и помисляла, че ще пасна на стереотипа как всеки руснак обича водка, но когато празнувахме осемнайсетия ми рожден ден преди две години, ми казаха, че трябвало да я изпия, и оттогава отказвам да пия друг алкохол.

Саймън се подсмивва, сякаш се забавлява с това колко харесвам водка.

– Нова ли сте?

Мама мустара. Мама мустара. Той ме разкри, а? Всички ме разкриват. Няма значение дали ще избира място извън щата, или ще съм с подправена шофьорска книжка и на колко съм години.

Щом ме погледнат, хората разбират коя съм и откъде съм. Колкото и грим да наплескам, каквато и червена рокля да облека, не променям факта какво представлявам.

Коя съм в действителност.

Май няма да е зле да се откажа от тази работа, преди да стане твърде сложно. Дали да не се кача в колата си и да се разкарам по-рано от предвиденото, и...

Мислено клатя глава. Работих толкова упорито за тази свобода. Няма да се откажа.

Затова лепвам най-красивата си усмивка и стрелвам бармана с поглед, преди да отклоня очи.

– Защо питаш?

– Просто не съм те виждал тук.

Мускулите ми се отпускат, когато въздишам накъсано.

Видя ли? Няма страшно. Уверих се, че никой от моя кръг не идва на това място.

Той поставя мартинито пред мен.

– Каж ми, ако искаш още нещо.

– Благодаря, Саймън.

Той се усмихва широко и аз разбирам, че се кани да започне разговор. Забелязвам го в очите му и в начина, по който тялото му се привежда към мен.

Да се научиш да разчиташ езика на тялото е задължително, когато живееш живот като моя. Аз може и да съм напълно незначителна на фона на всичко грандиозно, което се разгръща около мен, но разбирам от тези неща.

Саймън отваря уста, за да заговори, но го прекъсва натрапник, който се настанява на стола до мен, въпреки че всички останали столове са празни.